

lepší české minulosti». Neboť účelem plakátu nebylo uvést ve známost jen, že se vůbec nějaká přednáška koná, nýbrž o čem se koná, z kteréžto příčiny byl plakát tak vystrojen (vyobrazení velkého kalichu; po obou jeho stranách citace případných slov Kristových; uvedení projevu presidenta republiky; nápadně velkým tiskem vyznačené thema přednášky), aby již sám o sobě působil a vykonával vliv na čtenáře. Otázkou, zda by plakát bez vepsaného doplnění, byl vůbec způsobilým, by ho k oznámení určitého shromáždění bylo použito, netřeba se zabývati, poněvadž o takový případ tu nejde, byť i vzhledem ku výpravě plakátu a vzhledem k tomu, že místem činu byla jen venkovská obec, možno tvrditi, že plakát i bez onoho písemného vyplnění byl by způsobilým buditi zájem a že oznámení doby a místa přednášky mohlo se státi způsobem jiným. Označil-li soud inkoustem vyplněné části plakátu za pouhý dodatek, je to označení případné a je pochybeno uplatňovati z příčiny této rozpor rozsudku se spisy, to jest s exemplářem plakátu ve spisech založeným, poněvadž tu nejde o nesprávnou reprodukci obsahu jeho, nýbrž o závěr (právní úsudek). Z toho, co uvedeno, plyne, že plakát je tiskopisem, třeba v něm byla část textu vyplněna ručně a inkoustem a že tiskopis ten vzhledem k svému obsahu vymyká se z rámce druhého odstavce Šu 9 tiskového zákona. Máť ustanovení to na zřeteli jen takové výrobky tiskové, které jsou určeny sloužiti pouze potřebám živnosti a provozu neb potřebám života domácího a společenského a jsou ve směru tomto uvedeny příkladmo: formuláře, cenníky, visitky a tomu podobné. Stížnost uznává sama, že závadný plakát by mohl přicházeti v úvahu pouze jako tiskopis, po případě formulář sloužící potřebám společenského života; leč ani k tomu nelze přisvědčiti; neměť plakát sloužiti výhradně potřebám společenského života, jak to zákon předpokládá, nýbrž byl svým obsahem a svou výpravou určen k propagaci nového náboženského směru, to jest církve metodistické, v dotyčné obci dosud nezakořeněné, a nesměl býti proto odňat dozoru tiskového úřadu. Nalézací soud uznal proto právem, že obžalovanému nepřichází k dobru ani výjimka dle Šu 9, odstavec druhý, ani ona dle Šu 23, odstavec třetí tiskového zákona a odpovídá proto rozsudek i tu stavu věci i zákonu.

Čís. 1953.

Předseda obecní komise policejní a náměstek starostův jest oprávněn k doзору nad zachováním pořádku ve veřejných místnostech (§ 68 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 17. dubna 1925, Zm II 28/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 19. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 81 tr. zák. a přestupky §§ 312 a 468 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nelze přihlížeti k vývodům stížnosti, které snaží se doličiti, že jednání vrchnostenské osoby nebylo účelným a odůvodněným, neboť skut-

ková podstata zločinu dle §u 81 tr. zák. toliko vyžaduje, by vrchnostenská osoba byla k dotyčnému jednání aspoň formálně oprávněna. Zmateční stížnost ovšem i tuto formální oprávněnost k služebnímu (úřednímu) výkonu popírá, tvrdíc, že v zákonech, upravujících obecní hospodářství a autonomii obce vůbec, není zmínky o tom, že náměstek starosty za úřadování starosty samého má nějakou policejní moc a že byl oprávněn, zakročovati v hostincích k zjednání pořádku. K. prý byl tím méně oprávněn k zakročení, když v hostinci byl strážník a obecní sluha Č., který k zjednání pořádku byl povolán. Jest sice správné, že podle obecního řádu přísluší vykonávání místní policie především starostovi. Než starosta není povinen, ostatně ani s to, aby vykonával úřad ten vždy osobně. Podle zjištění rozsudečných byl K. nejen náměstkem starosty, nýbrž také předsedou policejní sekce, v kterémžto postavení měl titul policejního komisaře. Byl tedy výslovně pověřen vykonáváním záležitostí, týkajících se místní policie, do jejíhož oboru spadá dle článku V. zákona ze dne 5. března 1862, čís. 18 ř. zák. též policie mravnostní, tedy též dozor nad zachováním pořádku ve veřejných místnostech jako v hostincích a pod. Na formální oprávněnosti k výkonu místní policie nezměnila ničeho okolnost, že v hostinci byl přítomen též obecní strážník, který stejně jako policejní komisař jest toliko pomocným orgánem starosty při vykonávání místní policie. Byl tedy K. nejen jako povolaný náměstek starosty, nýbrž i jako pomocný orgán určený zvlášť k zastoupení starosty při vykonávání místní policie formálně oprávněn za nepřítomnosti starosty v daném případě zakročiti. K tomu přistupuje, že podle rozsudečných zjištění přivolaný starosta obce mimo to výslovně ponechal K-ovi další úřední jednání, totiž předvedení obžalovaného četnictvu. Formální oprávnění k tomuto úřednímu výkonu zakládá se na §§ech 24 a 177 tr. ř., které opravňují též starostu a jeho orgány ku zajištění osoby podezřelé z trestného činu.

Čís. 1954.

Zákon o potravinách ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák.

Od osoby, jež dává do oběhu, má na prodej nebo prodává potravinu, vyžaduje se s hlediska §u 14 čís. 2 zákona před jednáním s dostatek úvah a šetření o jeho významu a možných následcích pro případ, že zvláštní okolnosti, za nichž bylo jednáno (na př. vzhled a vlastnosti potraviny, úsudky jiných o ní, nápadně nízká cena) poukazují na možnost, že potravina jest způsobila škoditi lidskému zdraví.

(Rozh. ze dne 17. dubna 1925, Zm II 82/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 19. prosince 1924, pokud jím byli obžalovaní František S. a Jakub N. dle §u 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin podle §u 18 čís. 2 zákona o potravinách, zrušil napadený rozsudek a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.